

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Alexandrem Kryslem v právní věci žalobce **S.S.A.**, státní příslušnost Irák, t.č. Zařízení pro zajištění cizinců, Vyšní Lhoty 68, Vyšní Lhoty, zastoupeného Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Praha 1, Dušní 907/10, proti žalované **Policii České republiky, Krajskému ředitelství policie Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Nádražní 2, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2015, č.j. KRPP-136353-/ČJ-2015-030022,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I.

Napadené rozhodnutí

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 9.11.2015, č.j. KRPP-136353-/ČJ-2015-030022, (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo rozhodnuto, že *se podle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců doba zajištění za účelem správního vyhoštění stanovená na 30 (třicet) dní od okamžiku omezení osobní svobody v rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie pod č.j. KRPP-136353-10/ČJ-2015-030022 ze dne 22.8.2015, následně prodloužená o 60 dní podle § 125 odst.1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutím o prodloužení zajištění č.j. KRPP-136353-29/ČJ-2015-030022 ze dne 17.9.2015, prodlužuje podle § 125 odst. 1 zákona*

o pobytu cizinců o 90 (devadesát) dní, tj. celkem 180 (stoosmdesát) dní od okamžiku omezení osobní svobody.

II. Žaloba

V podané žalobě žalobce předně namítal, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění. Žalobce poukázal na to, že elementární podmínkou zajištění musí být možnost dosažení cíle zajištění, kdy v případě žalobce je touto podmínkou reálnost vyhoštění žalobce do Iráku. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto již o druhém prodloužení zajištění žalobce, aniž by bylo dosaženo faktického pokroku v přípravě žalobcova vyhoštění. Ve skutečnosti se lze domnívat, že samotné vyhoštění do Iráku je naprosto nepravděpodobné, a to zejména vzhledem k současné situaci v Iráku, který nevykonává faktickou moc nad podstatnou částí svého území a zmítá se ve válce s teroristickým uskupením Islámský stát, před nímž mimo jiné prchá žalobce. Lze konstatovat, že tento stát je fakticky ochromen ve většině obvyklých funkcí státu a je pochopitelné, že agenda spolupráce s Českou republikou ve věci přijímání vyhošťovaných osob je jednou z posledních, které je iráckou státní správou věnována pozornost.

Žalobce v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 81/2011-98 ze dne 15. 12. 2011, kde je uvedeno, že „*Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna (či 15 odst. 4 návratové směrnice). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu s ohledem na uvedené vyslovil závěr, že v případech, kdy bude již v době rozhodování správního orgánu o zajištění cizince zřejmé či pravděpodobné, že účel zajištění, tj. správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince, nebude moci být realizován, nebylo by možné zbavení či omezení osobní svobody cizince považovat za souladné s ústavním pořádkem, s mezinárodními závazky České republiky v oblasti ochrany základních práv a podle současného právního stavu ani s citovanými ustanoveními návratové směrnice. Správní orgán má proto povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince možnými překážkami správního vyhoštění, předání nebo vycestování tohoto cizince v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo kdy před rozhodnutím o zajištění cizince vyšly najevo. V takové situaci je správní orgán povinen možné překážky správního vyhoštění, předání nebo vycestování cizince před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek, zda je správní vyhoštění, předání nebo vycestování cizince alespoň potenciálně možné“...., V opačném případě je však povinen cizince neprodleně propustit na svobodu, neboť zásah do jeho osobní svobody by nemohl být považován za odůvodněný v situaci, kdy by bylo předem zřejmé či pravděpodobné, že zákonný účel omezení osobní svobody nebude moci být naplněn.“*

Výše uvedené závěry byly formulovány z hlediska rozhodování o prvotním zajištění, a *minoriori ad maius* jsou ovšem tím spíše využitelné pro rozhodování o prodloužení zajištění, neboť v případě, kdy již bylo zasaženo do základního práva na svobodu cizince, je správní orgán povinen neustále pečlivě zkoumat, zdaje i nadále splněn účel zajištění, zda tedy proces vyhoštění probíhá dostatečně rychle a zda se nejeví jako pravděpodobné, že k naplnění účelu zajištění vůbec nedojde. Zvláště v případě, kdy vyvstanou pochybnosti

o naplnění účelu zajištění a další zajištění by již bylo pouze bezúčelným zásahem do osobní svobody žalobce, je policejní orgán povinen bezodkladně zajištění ukončit, cizince propustit a v žádném případě nelze uvažovat o dalším prodloužení doby zajištění, o jehož důvodnosti lze oprávněně pochybovat. Rozhodnutím byla doba zajištění prodloužena o 90 dní, na základě tohoto rozhodnutí tedy má zajištění celkově činit 180 dní. Vzhledem k tomu, že neexistuje důvod domnívat se, že by v případě žalobce bylo možné aplikovat výjimečné 545denní zajištění, je zřejmé, že rozhodnutím byla započata již druhá polovina zajištění žalobce, v níž by (nejpozději) mělo logicky dojít k naplnění účelu zajištění, tedy vyhoštění žalobce, a již by tedy měly být podniknuty podstatné kroky směřující k jeho vyhoštění, aby bylo možné pokládat samotné zajištění za důvodné.

V případě, kdy uplynula již polovina doby, po kterou je možné cizince zajistit, a v níž je tedy možné fakticky realizovat vyhoštění, a dosud nebyly uskutečněny žádné úkony, které by jeho vyhoštění přiblížily, je správní orgán povinen tento stav uspokojivě vysvětlit tak, aby bylo možné rozumně předpokládat, že ve zbytku doby, po níž je možné cizince zajistit, eventuální překážky vyhoštění odpadnou a zbude dostatek času na realizaci všech potřebných kroků pro samotné vyhoštění.

Ve skutečnosti se ovšem správní orgán s předmětným problémem, tedy tím, proč dosud nebyl žalobce vyhoštěn, vypořádal velmi vágně, přičemž odkázal pouze na to, že zastupitelský úřad Iráku dosud nebyl schopen vydat žalobci cestovní doklad a dle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie z 9.11.2015 dosud probíhá ověřování totožnosti. Vzhledem k tomu, že k vydání dokladu nedošlo během tří měsíců, existuje důvodný předpoklad, že k vydání náhradního dokladu nedojde ani během 180 dnů, kdy může být žalobce zajištěn, nehledě na to, že ve zbytku zákonné lhůty by bylo potřeba provést i řadu dalších časově a logisticky náročných kroků vyžadujících si spolupráci irácké strany, která dosud nevyvinula naprosto žádnou aktivitu ve věci pouhého vydání dokladu vlastního občana. Žalovaná se nikterak nezabývala tím, z jakých důvodů dosud zastupitelský úřad neposkytl potřebnou součinnost, a nezhodnotila to, zda tato dlouhodobá nečinnost přesahující již polovinu maximální doby pro zajištění cizince již nepředstavuje důvod pro zvážení samotné účelnosti zajištění. Žalovaná na straně šest rozhodnutí uvedla, že žalobce se správním orgánem nespolupracoval zejména v oblasti zjištění a prokázání jeho skutečné totožnosti. Ve skutečnosti ovšem žalobce poskytl všechnu součinnost, které byl schopen, a uvedl pravdivé údaje o své totožnosti. Tímto vyjádřením žalovaná nepochopitelně přenáší odpovědnost za nespolupráci iráckého zastupitelského úřadu na žalobce, u nějž není důvod pro pochybnosti o upřímnosti jeho spolupráce ve věci zjištění a stanovení vlastní identity. Zvláště v případě již druhého rozhodnutí o prodloužení zajištění měla posoudit, zda lze ve zbývajících 90 dnech doby zajištění dosáhnout účelu zajištění, získat potřebný doklad totožnosti a realizovat vyhoštění. Tato úvaha ovšem v rozhodnutí chybí, z čehož vyplývá, že žalovaná namísto úvah o efektivitě zajištění prodlužuje dobu zajištění na zcela maximální mez, aniž by šetřil práva žalobce. Je příznačné, že část rozhodnutí, jež se věnuje realizovatelnosti vyhoštění, naprosto postrádá jakékoliv individuální zhodnocení situace žalobce a stejně jako podkladové stanovisko Ministerstva vnitra je čistě formálním úkonem rezignujícím na jakékoliv konkrétní posouzení situace žalobce, průběhu jeho procesu vyhoštění a pravděpodobnosti dovršení tohoto samotného procesu.

Žalobce se domníval, že faktická nemožnost jeho vyhoštění do Iráku vyplývající z absence konstruktivní a efektivní spolupráce Iráku není zjevná pouze z dosavadního průběhu procesu vyřízení cestovního dokladu a z informací správního orgánu o obvyklé době získání

potřebných dokladů, nýbrž i z objektivních statistik o vyhošťování do Iráku. V této souvislosti poukázal na to, že v době od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 bylo vydáno 23 rozhodnutí o vyhoštění do Iráku (2 v dubnu, 1 v květnu, 3 v červnu, 8 v červenci, 1 v srpnu a 8 v září), a naproti tomu v tomto období nebylo jediné vyhoštění realizováno, což podle žalobce přinejmenším nasvědčuje tomu, že realizace vyhoštění do Iráku je velmi nejistá a lze důvodně pochybovat o tom, že k ní vůbec dojde. Výše uvedené informace má žalovaná k dispozici, ostatně byly sděleny žadateli podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) Ředitelstvím služby cizinecké policie, tedy jejím nadřízeným orgánem dne 26. 10. 2015. Vzhledem k tomu je nepřipustné, aby nebyly tematizovány v napadeném rozhodnutí.

Žalobce dále uvedl, že obdobnou otázkou se již soudy zabývaly, a to v případech transferů do Maďarska podle ustanovení § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Krajské soudy dospěly k názoru, že v případě, kdy je poměr zajištění za účelem transferu do Maďarska a počtem realizovaných transferů nízký až zanedbatelný, bylo samotné zajištění cizince za účelem transferu do Maďarska nezákonné.

Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015, č.j. 33 A 58/2015-52, v němž se krajský soud zabýval realizovatelností transferů do Maďarska a uvedl: *„Při posouzení třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 2. 9. 2015. Z provedeného dokazování v této věci statistikou Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015 zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-omezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) vyplynulo, že za měsíc srpen CR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Dále krajský soud zjistil, že za červen 2015 bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí, přičemž realizovány byly čtyři transfery, v měsíci květnu 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a šest uskutečněných transferů. Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „úspěšnost a tím i potencialita předání byla ke konci srpna 2015 a na začátku září 2015 naprosto zanedbatelná, neboť v procentuálních vyjádřeních data za srpen 2015 znamenají úspěšnost předávání cizinců v Dublinském řízení do Maďarska cca 0,4 procenta. ... Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (2. 9. 2015) byla úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení téměř nulová, nebyly podle názoru krajského soudu naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání. Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá. Jelikož napadená rozhodnutí I. a II. byla vydána dne 8. 9. 2015 (tedy v den, kdy byly zveřejněny na internetových stránkách Ministerstva vnitra statistiky transferů podle dublinského nařízení za měsíc srpen 2015), má krajský soud za to, že pro posouzení potenciality předání žalobců v nyní posuzované věci jsou rozhodné tytéž skutkové okolnosti jako ve věci rozhodované pod sp. zn. 33 A 52/2015, které soud považoval za nadbytečné znovu dokazovat, neboť jsou mu již známy z jeho úřední činnosti. Ani žalovaná soudu nenabídla žádná další statistická data, která navíc logicky v době vydání napadených rozhodnutí nemohla být známa. Z toho vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla o prodloužení zajištění žalobců a) a b) společně s ubytováním jejich nezletilých dětí žalobců c) a d) o dalších 55 dnů v situaci, kdy*

úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení limitovala k nule. Předání žalobců tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15.9.2015, č.j. 4 A 59/2015-33). Na tom nic nemění ani názor žalované, že úspěšnost transferů cizinců do Maďarska se v měsíci září počala zvyšovat. Krajský soud poukazuje na to, že pro rozhodování o zajištění cizinců nejsou podstatné nejisté predikce vývoje uprchlické krize, nýbrž poznatky známé k datu vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení, k němuž je toto rozhodnutí také správními soudy přezkoumáváno (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). “

Dále žalobce konstatoval, že s ohledem na to, že v případě napadeného rozhodnutí se již jedná o poslední prodloužení zajištění, je nutno vyžadovat, aby správní orgán přesvědčivě zdůvodnil, proč se lze domnívat, že účelu zajištění bude v 90denní lhůtě dosaženo, a vypořádal se s okolnostmi, které tento předpoklad relativizují, tedy tím, že během první poloviny zajištění nebylo dosaženo fakticky žádného pokroku při opatrování cestovních dokladů žalobce, jakož i tím, že v době od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 nebylo realizováno jediné vyhoštění do Iráku. To, že se s těmito překážkami naplnění účelu zajištění žalovaná nevypořádala, má za následek nepřezkoumatelnost rozhodnutí, či pokud lze z formální zmínky o realizovatelnosti vyhoštění usoudit na to, že se žalovaná domnívá, že i přes tyto překážky je vyhoštění realizovatelné, zatížila rozhodnutí vadou spočívající v tom, že skutkový materiál nemá oporu ve spisech a je tedy dána nezákonnost rozhodnutí. Žalobce rovněž podotkl, že nadřízený správní orgán žalované, tedy Ředitelství služby cizinecké policie, ve své praxi zkoumá spolupráci příslušného velvyslanectví, a v případě, že velvyslanectví nespolupracuje a lze předpokládat, že dosažení účelu zajištění během lhůty zajištění nebude pravděpodobné, zajištěné cizince ze zajištění propouští. Takto například rozhodlo Ředitelství služby cizinecké policie dne 27.10.2015 rozhodnutím č.j. CPR-38385 3/ČJ-2015-930310-C220 v případě zajištěného cizince, který byl zajištěn „teprve“ od 31. 8. 2015, a to čistě z důvodu nedodání dokladů příslušným zastupitelským úřadem. Není akceptovatelné, aby se správní orgány funkčně podřízené Ředitelství služby cizinecké policie ve své rozhodovací praxi odchylovaly od rozhodování samotného ředitelství. Rovněž tato skutečnost tedy nasvědčuje tomu, že žalovaná nezhodnotila možnost dosažení účelu zajištění dostatečně individuálně a přezkoumatelně, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti.

Žalobce namítal, že se žalovaná nedostatečně vypořádala s trvajícími podmínkami zajištění při rozhodování o prodloužení zajištění. Podle žalobce rozhodnutí pouze opakuje některé argumenty uvedené v rozhodnutí o zajištění, ovšem již se nikterak nezabývá současnou situací žalobce. Absence těchto úvah činí rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, jelikož chybí jakékoliv zhodnocení současné situace žalobce a eventuální aplikace mírnějších opatření vedoucích k dosažení cíle, jenž má být sledován zajištěním. Absentuje jakýkoliv odkaz na eventuální snahu o zjištění postoje žalobce nebo i zajišťovacího zařízení pro cizince, v němž je žalobce umístěn. Ačkoliv v případě rozhodování o prodloužení zajištění je vydání rozhodnutí prvním úkonem ve správním řízení, i v tomto případě samozřejmě nelze připustit, aby správní orgán rozhodoval nepřezkoumatelně a svoje úvahy nezaložil na faktických podkladech a zjištěních. Lze připomenout rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 8/2014 ze dne 20. 3. 2014, který se věnuje možnosti zajištění cizince a uvádí, že Policie České republiky má povinnost k tomuto prostředku přistoupit pouze v případě, kdy nelze využít mírnějších prostředků. V tomto případě však správní orgán zcela rezignoval na aktuální posouzení situace žalobce a eventuálního využití mírnějších prostředků a spokojil se s pouhým zopakováním obsahu dřívějšího rozhodnutí. Podle ustanovení § 126

písm. a) zákona o pobytu ciziců je Policie České republiky povinna zkoumat existenci důvodů pro zajištění. Podle rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 6.6.2011, č.j. 11 A 117/2011-9 je Policie České republiky povinna po celou dobu zajištění zkoumat existenci důvodů zajištění, a proto je povinna posoudit podmínky pro možné uložení zvláštního opatření (§ 123b téhož zákona) také při rozhodování o prodloužení doby zajištění. Žalovaná ovšem v rozhodnutí podmínky pro možné uložení zvláštního opatření hodnotila pouze za pomoci opakování argumentů obsažených v rozhodnutí o zajištění.

Dále žalobce uvedl, že délka doby, o kterou je zajištění prodlouženo, je nezákonná. Správní orgán prodloužil lhůtu k zajištění žalobce o 90 dní, tedy vyčerpal maximální zákonnou 180denní lhůtu. V situaci, kdy zatím neexistují ani indicie toho, že dojde k naplnění účelu zajištění, se jedná o zcela neakceptovatelný postup. I v případě, že by samotné prodloužení bylo zákonné, s čímž žalobce nesouhlasí a svůj nesouhlas rozvádí v prvním žalobním bodu, byla by žalovaná povinna prodloužit dobu zajištění o přiměřenou, spíše kratší dobu, aby v případě dále trvající absence spolupráce iráckého zastupitelství nebyl cizinec zajištěn již zcela bezúčelně. Např. pokud by se podařilo zajistit cestovní doklady v posledním měsíci zajištění, bylo by již velmi nepravděpodobné, že budou realizovány další nutné kroky vyhoštění. Naprosto očividné je pak to, že v případě, kdy by k opatření dokladů nedošlo např. během prvních dvou měsíců druhého prodloužení zajištění, poslední třetina zajištění by byla zcela bezúčelná. V případě, že tedy proces přípravy vyhoštění neprobíhá příliš efektivně a v polovině zákonné lhůty stále není zřejmé, že k vyhoštění v předmětné půlroční lhůtě dojde, je povinností správního orgánu šetřit práva žalobce a prodlužovat zajištění o spíše kratší dobu (např. 30 dní), aby nemohlo dojít k situaci, kdy již bude zcela zřejmé, že je zajištění zcela bezúčelné a přesto je cizinec omezen na osobní svobodě. Ostatně v případě žalobce je i posloupnost dob zajištění poněkud nepřipadná. Pokud by totiž správní orgán při samotném zajištění vycházel z informací, že vyhoštění je principiálně realizovatelné, je samotné zajištění akceptovatelné. Čím více se ovšem dosažení účelu zajištění oddaluje, tím kratší by měly být lhůty k zajištění, aby se eliminovalo nebezpečí toho, že cizinec bude zajištěn i v době, kdy je dosažení účelu zajištění již zcela nepravděpodobné či dokonce nemožné. Postup, kdy je poslední lhůta prodloužení zajištění nejdelší a je zvolena tak, aby vyčerpala celou zákonnou dobu zajištění bez ohledu na pravděpodobnost realizace vyhoštění, je proto zcela nepřijatelný a rozhodnutí je tak zatíženou zásadní vadou způsobující jeho nezákonnost.

Závěrem žalobce konstatoval, že vyhoštění do Iráku je nepřijatelné. Zdůraznil, že samotné vyhoštění do Iráku je v jeho případě zcela neakceptovatelné. V situaci, kdy je uprchlíkem před teroristickou organizací Islámský stát, která obsadila podstatnou část Iráku a nastolila režimu teroru, je úvaha o jeho vyhoštění do státu, který mu nebyl schopen poskytnout základní ochranu před organizovaným násilím, zcela nemístná. Žalobce přišel v důsledku nečinnosti Iráku o domov, v případě, že by se vrátil do svého původního domova, s pravděpodobností hraničící s jistotou by byl zavražděn, zvláště s ohledem na to že je příslušníkem kurdské menšiny, která je Islámským státem zuřivě pronásledována. Irácký režim není schopen svým občanům poskytnout základní ochranu, na velké části svého území nevykonává faktickou moc a svojí nečinností a sektářskou politikou zaměřenou na protěžování šíitské většiny obyvatelstva způsobil naprostý kolaps bezpečnosti a veřejné správy. Irák se v současnosti nachází ve válečném stavu a neposkytuje svým občanům reálnou

záruku ochrany. Vyhoštění žalobce do Iráku by tedy bylo zcela proti obecným zásadám humanity. Uvedené je přitom notorií, kterou ani dle názoru žalobce není nezbytné zvlášť před soudem dokazovat, a krom toho s touto skutečností bude soud jistě obeznámen i ze své úřední činnosti.

Zvýše uvedených důvodů žalobce žádal soud o zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

Ve svém vyjádření k podané žalobě žalovaná uvedla, že žalobce byl zajištěn 22. srpna 2015 za účelem správního vyhoštění dle ustanovení § 124 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

K námitce žalobce, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění, nedostatečné vypořádání se s trvajícím podmínkami zajištění, nezákonnou dobu lhůty k zajištění a nepřijatelnost vyhoštění do Iráku žalovaná uvedla, že je přesvědčena o zákonnosti svého postupu při prodloužení zajištění žalobce, neboť dosažení cíle zajištění, tedy realizace správního vyhoštění, je reálná. Ze závazného stanoviska Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky vydaném dne 14. srpna 2015 pod evidenčním číslem ZS 27519 vyplývá, že vycestování žalobce do Iráku je možné. Dále z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení sepsaného podle ustanovení § 18 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) dne 8. září 2015 (dále jen „protokol“) vyplývá, že žalobce opustil Irák s cílem usídlit se v Německu. Do Iráku se vrátit nemůže, protože mu prý jde o život, ale rodinu, otce, matku, 6 bratrů a 4 sestry tam zanechal. Ačkoli měl možnost požádat v první zemi bezpečné zemi o azyl, neučinil tak ani v České republice a trvá na podání žádosti o azyl v Německu. Toto jednání svědčí spíše o ekonomických důvodech pobytu žalobce na území členských států Evropské unie a České republiky a tom, že žalobce nehledá bezpečí, ale pohodlí. Žalobci bylo 17. září 2015 uloženo Rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 rok s nabytím právní moci 23. září 2015, což je základní předpoklad realizace správního vyhoštění. Jedinou překážkou realizace správního vyhoštění žalobce je potvrzení totožnosti žalobce a získání cestovního dokladu pro žalobce ze zastupitelského úřadu Iráku, kdy nelze ovlivnit jeho činnost ve vztahu k žalobci. Z tohoto důvodu bylo prodlouženo zajištění žalobce.

Žalovaná uvedla, že v době od podání žaloby dne 9. listopadu 2015 jsou průběžně realizována správní vyhoštění a 1. prosince 2015 budou realizována správní vyhoštění čtyř státních -příslušníků Iráku, kterým byla ověřena totožnost a byl jim vydán náhradní cestovní doklad. Reálný předpoklad vyhoštění žalobce tedy existuje a je pravděpodobný. Žalovaná byla přesvědčena, že důvody zajištění stále trvají a přijetí mírnějších opatření by nebylo v souladu se stavem řízení o správním vyhoštění, neboť žalobce nemá na území České republiky žádnou adresu, na které by se mohl zdržovat, nemá ani dostatek finančních prostředků na složení zálohy a hlavně v protokolu uvedl, že cílem jeho cesty je Německo, z čehož vyplývá nebezpečí, že by žalobce mařil a ztěžoval výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Prodloužení zajištění za účelem správního vyhoštění žalobce je v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jelikož podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců nesmí překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Prodloužení zajištění žalobce o 90 dnů je krajním případem, jakmile odpadnou důvody zajištění, tedy žalobce získá cestovní doklad, bude provedena realizace správního vyhoštění a žalobce bude propuštěn i před uplynutím stanovené doby prodloužení zajištění. Jak je již uvedeno výše, závazné stanovisko č. ZS 27519 Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky uvádí, že vycestování žalobce do Iráku je možné. S tímto stanoviskem koresponduje i skutečnost realizace správního vyhoštění čtyř státních příslušníků Iráku do Iráku, která proběhne 1. prosince 2015. Žalovaná jednala pouze podle zákona, především zákona o pobytu cizinců, jenž implementoval Směrnici Evropského parlamentu a rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika.

V replice žalobce tvrdil, že žalovaná ve svém vyjádření k žalobě ve skutečnosti uznala, že v případě zajištění žalobce se jedná o zajištění neúčelné a napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy nebyl dán důvodný předpoklad toho, že probíhají kroky k realizaci cíle vyhoštění.

Dále žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014 č.j. 7 Azs 8/2014-20. „*Délka zajištění dle § 124 zákona o pobytu cizinců nesmí přesáhnout dobu přiměřenou vzhledem ke sledovanému cíli, jímž je realizace správního vyhoštění. Harmonogram konkrétních kroků, které správní orgán v řízení o správním vyhoštění cizince činí, je na úvaze správního orgánu, nicméně aby zajištění cizince bylo oprávněné, musí být řízení o vyhoštění vedeno s náležitou pečlivostí, aktivně a svědomitě. Výkon správního uvážení při rozhodování o prodloužení doby zajištění musí nalézt odraz v odůvodnění rozhodnutí, aby mohl soud přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby zajištění tak soudy ve správním soudnictví hodnotí postup policie v řízení o správním vyhoštění a zkoumají, zda uvážení správního orgánu o prodloužení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/2011 – 39, dostupný na www.nssoud.cz). Odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění musí obsahovat především úvahu, jaké kroky směřující k vyhoštění správní orgán dosud učinil a z jakého důvodu nebylo dosud možné vyhoštění realizovat. Předpokladem prodloužení zajištění je také skutečnost, že vyhoštění bude alespoň potenciálně možné (srov. obdobně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, č. 2524/2012 Sb. NSS). Proto musí správní orgán podrobněji uvážit zejména o skutečnostech, které vyšly najevo v průběhu jeho činnosti směřující k vyhoštění cizince a které by mohly zakládat důvodnou obavu, že účelu zajištění nebude možné dosáhnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 4. 2013, č. j. 7 As 139/2012 – 59, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgán tedy musí být*

při rozhodování o zajištění či prodloužení doby zajištění veden snahou skutečně vyhoštění realizovat v době, po kterou má být cizinec zajištěn. To však neznamená, že musí přímo provádět výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Zákon o pobytu cizinců (ust. § 124 odst. 1) i Návratová směrnice (čl. 15 odst. 1) výslovně počítají s možností zajistit cizince v době, kdy ještě rozhodnutí o vyhoštění vůbec nebylo vydáno. V takovém případě z povahy věci nemůže být prováděn výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Ze zákona o pobytu cizinců, Návratové směrnice ani jiných pramenů práva přitom nevyplývá, že by tato možnost neměla platit již pro prodloužení doby trvání zajištění. Právní úprava neomezuje prodloužení doby trvání zajištění pouze na případy, kdy je již rozhodnutí o správním vyhoštění vykonatelné.“

V této souvislosti žalobce dále uvedl, že jak je zřejmé z odůvodnění napadeného rozhodnutí, těmto jasně formulovaným požadavkům na kvalitu odůvodnění rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaná v žádném případě nedostála. Ve skutečnosti jedinou zmínkou o průběhu řízení o vyhoštění je to, že se „nepodařilo získat od zastupitelského úřadu doklady žalobce potřebné pro vycestování.“ Žalobce upozornil na to, že naprosto totožné tvrzení obsahovalo předchozí rozhodnutí o prodloužení zajištění ze dne 11. 9. 2015. Během 60 dní, o které bylo zajištění rozhodnutím ze dne 11. 9. 2015 prodlouženo, tedy očividně nedošlo vůbec k žádnému pokroku ani vývoji v průběhu procesu vyhoštění žalobce. Napadené rozhodnutí pak neobsahuje vůbec žádné úvahy, které by tuto zásadní a závažnou skutečnost jakkoliv vysvětlovaly, což je křiklavým porušením požadavků, které na kvalitu rozhodnutí o prodloužení zajištění klade výše zmíněná judikatura Nejvyššího správního soudu. Přízračné je podle žalobce, že vysvětlit tuto absenci se žalovaná nepokusila ani ve svém vyjádření, ačkoliv by tak samozřejmě nemohla zhojit vady rozhodnutí, a to z jediného důvodu, jímž je faktická absence jakéhokoliv vývoje a neexistující spolupráce zastupitelského úřadu Iráku při vydání potřebných dokladů.

Co se týče tvrzení žalované o tom, že od vydání rozhodnutí dne 9. 11. 2015 jsou průběžně realizována vyhoštění a 1. 12. 2015 má dojít k vyhoštění 4 Iráčanů, v první řadě žalobce připomněl, že rozhodnutí lze samozřejmě přezkoumávat pouze k okamžiku jeho vydání a pouze podle skutkové situace k datu vydání a jeho obsahu. Tím pádem události, k nimž došlo po vydání rozhodnutí a jež případně správní orgán nemohl předjímat již ve svém rozhodnutí, jsou pro soudní přezkum napadeného rozhodnutí irelevantní. Ovšem vzhledem k tomu, že žalovaná předmětným procesem vyhoštění argumentuje, musí žalobce poukázat na to, že se jedná nejen o argument pro toto soudní řízení irelevantní, nýbrž především argument zcela nekorektní a zavádějící. Ve skutečnosti vyhoštění, kterými žalovaná argumentuje a k nimž mělo dojít 1. 12. 2015, se týkají státních příslušníků Iráku, kteří disponovali vlastními cestovními doklady již v době zajištění. U těchto státních příslušníků tedy byla situace diametrálně odlišná, nebylo zapotřebí zajišťovat vydání náhradních cestovních dokladů, a vůbec neexistovala překážka, která v současnosti brání vyhoštění žalobce, tedy nespolečné iráckého zastupitelství při vydání náhradních cestovních dokladů.

Ve skutečnosti tedy to, že i v případě iráckých státních příslušníků, kteří po celou dobu zajištění disponovali cestovními doklady, může dojít k realizaci vyhoštění až po měsících zajištění, ve spojení se zřejmou neochotou či neschopností iráckého zastupitelství vyhotovit náhradní cestovní doklady, spíše podporuje očividnou bezúčelnost zajištění žalobce, a to, že lze důvodně pochybovat o dosažení účelu zajištění.

V.

Posouzení věci soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce, ač byl v napadeném rozhodnutí v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 věta druhá a třetí zákona o pobytu poučen o tom, že soud nařídí k projednání věci jednání, navrhně-li to účastník řízení nejpozději do 5 dnů ode dne podání žaloby, v této lhůtě nepožádal o nařízení jednání, žalovaná souhlasila s rozhodnutím o věci samé bez jednání a současně nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby nařídít jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) ve spojení s § 172 odst. 5 věta druhá zákona o pobytu, o věci samé bez jednání.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Podle § 125 odst. 1 téhož zákona nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. V případě cizince mladšího 18 let nebo rodiny s nezletilými dětmi nesmí doba zajištění překročit 90 dnů.

Podle § 126 odst. 1 téhož zákona je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

Soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že není dán reálný předpoklad dosažení účelu zajištění, což způsobuje nezákonnost zajištění, a že samotné vyhoštění žalobce do Iráku je naprosto nepravděpodobné.

Smyslem řízení o zajištění cizince je vytvoření podmínek pro to, aby mohl být realizován hlavní účel zajištění, tedy správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince a nebyl mařen tím, že se cizinec bude skrývat nebo jiným způsobem vyhýbat jeho realizaci. Při rozhodování o zajištění či prodloužení zajištění je povinností správních orgánů posuzovat potencialitu správního vyhoštění, popř. vycestování nebo předání cizince. Podrobně se touto povinností správních orgánů zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 – 150, na který v podané žalobě poukázal i žalobce. Podle tohoto rozsudku není možné rozhodnout o zajištění cizince, pokud je správnímu orgánu z dostupných informací zřejmé, že nebudou splněny podmínky pro správní vyhoštění. Nejvyšší správní soud ovšem v tomto rozsudku také dospěl závěru, že „*Pokud správní orgán po předběžném zhodnocení všech jemu známých skutečností, jež by mohly vylučovat správní vyhoštění, vycestování či předání cizince, dospěje k závěru, že správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince je i přes tyto skutečnosti alespoň potenciálně možné, je oprávněn rozhodnout o zajištění cizince.*“ Z odůvodnění napadeného rozhodnutí a z obsahu správního spisu vyplývá, že se žalovaná zabývala zhodnocením překážek správního vyhoštění, které jí

byly v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobce známy, a které vyšly v řízení najevo. Tomuto posouzení věnovala v napadeném rozhodnutí samostatný odstavec nesoucí název „*Realizovatelnost vyhoštění*“. Žalovaná překážky předběžně posoudila a učinila si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění alespoň potencionálně možné, a to vše s vědomím, že o zajištění žalobce nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit, kdy tento svůj úsudek zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu opřela o stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 9.9.2015, č.j. KRPP-136353/ČJ-2015-030022, které je součástí správního spisu, a ve kterém bylo vysloveno, že „*vycestování je možné*“. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150.)

Soud stejně tak jako žalovaná, neshledal odůvodněným tvrzení žalobce, že je správní vyhoštění fakticky neproveditelné, a to především s ohledem na shora uvedené závazné stanovisko Ministerstva vnitra. Skutečnost, že by Irák byl zemí, do které není vůbec možné vycestovat, prokázána nebyla. Dále soud uvádí, že mu nepřísluší předjímat, zda se žalovanému podaří ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Nelze však ani *a priori* tvrdit, jak to činí žalobce, že je jeho vycestování z České republiky naprosto nemožné, neboť zde existuje reálný předpoklad pro vyhoštění, tak jak to požaduje návratová směrnice.

Neopodstatněnou soud shledal námitku, že ve chvíli, kdy již uplynula polovina doby, o kterou je možné cizince zajistit a v níž je možné fakticky realizovat vyhoštění, dosud nebyly uskutečněny žádné úkony, které by jeho vyhoštění přiblížily, je správní orgán povinen tento stav uspokojivě vysvětlit, a to tak aby bylo možné rozumně předpokládat, že ve zbytku doby, po níž je možné cizince zajistit, eventuální překážky odpadnou.

Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jakožto z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 21. 8. 2015 v 9:40 byl žalobce zajištěn dle § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o Policii ČR“) Policií České republiky, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort. Dne 22. 8. 2015 žalovaná vydala rozhodnutí o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců č.j. KRPP-136353-10/ČJ-2015-030022. V souladu s ustanovením § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců žalovaná v rozhodnutí o zajištění stanovila dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince, a to na 30 dnů tak, aby bylo vycestování uskutečnitelné v době trvání zajištění. Doba zajištění byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění cizince a skutečnosti, že účastník řízení nedisponuje platným cestovním dokladem. Složitost přípravy výkonu správního vyhoštění spočívala ve skutečnosti, že žalovaná bude žádat ŘSCP o přípravu výkonu správního vyhoštění. ŘSCP bude následně žádat Zastupitelský úřad Iráku. Vzhledem ke skutečnosti, že účastník řízení nevlastní platný cestovní doklad, Zastupitelský úřad Iráku, po ověření totožnosti vydá účastníku řízení náhradní cestovní doklad. Do vydání tohoto dokladu nelze výkon správního vyhoštění realizovat. Po ověření a souhlasu zastupitelského úřadu s výkonem správního vyhoštění cizince realizuje ŘSCP správní vyhoštění v souladu s § 128 zákona o pobytu cizinců. Dále ze správního spisu vyplývá, že dne 29.8.2015 žalovaná předložila žalobci k vyplnění dotazník o zjištění totožnosti pro státní

příslušníky Iráku. Dne 4.9.2015 žalovaná učinila žádost o vyhotovení daktyloskopické karty na pracovní stanici LiveScan a současně požádala o prověření žalobce, včetně předání poučení, v systému EURODAC. Dne 8.9.2015 obdržela výsledky systému EURODAC, ve kterém bylo uvedeno, že nebyla nalezena žádná shoda. Hledáním v databázi daktyloskopických karet podle dvou prstů nebyla nalezena také žádná shoda. Dne 10.9.2015 žalovaná požádala ŘSPC o zjištění totožnosti žalobce. Podle vyjádření Ředitelství služby cizinecké policie dosud nebyla totožnost žalobce ověřena.

S ohledem na shora uvedené je nedůvodné tvrzení žalobce, že žalovaná neučinila žádné úkony, na základě kterých by mohla být odstraněna hlavní překážka realizace správního vyhoštění, kterou je, jak správně uvedla žalovaná v napadeném rozhodnutí, skutečnost, že se doposud nepodařilo ŘSPC ověřit totožnost žalobce a zajistit vydání náhradního cestovního dokladu k vycestování. Soud dále uvádí, že žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, v čem spatřuje překážku realizace účelu zajištění žalobce, tedy správního vyhoštění a dále také posoudila, zda v případě prodloužení zajištění o dalších 90 dnů je možné tuto překážku odstranit. Vzhledem k tomu, že podle vyjádření ŘSPC ověřování totožnosti a další úkony směřující k realizaci vyhoštění stále probíhají, dospěl soud k závěru, že žalovaná postupovala správně, když prodloužila zajištění žalobce, neboť správní vyhoštění je stále potencionálně možné, a to ihned po odstranění hlavní překážky realizace správního vyhoštění.

K žalobní námitce, že faktická nemožnost vyhoštění žalobce není zjevná pouze z dosavadního procesu vyřízení cestovního dokladu a z informací správního orgánu o obvyklé době získání potřebných dokladů, nýbrž i z objektivních statistik o vyhoštění do Iráku soud uvádí, že z tabulky předložené soudu jako příloha žaloby, kde v seznamu realizovaných správních vyhoštění za období od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 nejsou uvedena žádná data pro státní příslušníky Irácké republiky, nelze vyvodit jednoznačné závěry, obzvlášť za situace, kdy žalobce nedoložil data o počtu vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění. Soud dále uvádí, že i v případě, že by v daném období bylo vydáno 23 rozhodnutí o vyhoštění do Iráku a nebylo jediné realizováno, jak tvrdí žalobce v podané žalobě, ze statistických dat za minulé období by nebylo možné, bez dalšího dovodit, že v konkrétním případě žalobce k realizaci správního vyhoštění nemůže dojít.

Žalobce v podané žalobě dále odkazoval na rozhodnutí Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 27. 10. 2015 č. j. CPR-38385-3/ČJ-2015-930310-C220 a rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 21. 10. 2015 č. j. 33 A 58/2015. K tomu soud uvádí, že správní orgán posuzuje jednotlivé případy individuálně, a že v případě rozhodovaném Ředitelstvím služby cizinecké policie se nejednalo o státního příslušníka Irácké republiky, ale státního příslušníka Afghánské islámské republiky. Krajský soud v Brně se ve svém rozsudku zabýval posouzením zákonnosti rozhodnutí správního orgánu o prodloužení doby zajištění za účelem svého předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, a tedy ani tento rozsudek na případ žalobce nedopadá.

Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že žalovaná nezhodnotila jeho současnou situaci a nezvážila eventuelní aplikaci mírnějších opatření. Zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území představují jistě mírnější donucovací opatření, než samotné zajištění cizince. To tak musí být vyhrazeno pro případy, kdy skutečně nelze zajistit výkon správního vyhoštění

jiným způsobem. Uložení zvláštního opatření musí být upřednostněno před zajištěním cizince, nicméně pouze pokud lze předpokládat, že cizinec bude schopen splnit povinnosti ze zvláštního opatření plynoucí, a zároveň neexistuje důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen samotný výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Nesplnění jednoho či druhého předpokladu je s ohledem na kumulativní poměr uvedených podmínek samostatným důvodem pro neuložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Zákon zde dává správnímu orgánu pravomoc dle konkrétních okolností každého případu rozhodnout, zda zvolí nejprve zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území, tedy mírnější prostředek, nebo pokud tento mírnější prostředek není vhodný, zda cizince zajistí. Posouzení vhodnosti použití institutu uložení zvláštního opatření za účelem vycestování by pak mělo vždy předcházet rozhodnutí o zajištění cizince a správní orgán by měl svou úvahu o důvodech, proč přistoupil přímo k zajištění cizince, uvést v rozhodnutí o zajištění cizince. Soudní judikatura je ustálená v tom, že nestačí pouhé konstatování o tom, že mírnější opatření není možné uložit s odkazem na dřívější protiprávní jednání cizince. Z obsahu rozhodnutí o zajištění žalobce ze dne 22. 8. 2015, z rozhodnutí o prodloužení doby zajištění ze dne 17. 9. 2015 i z rozhodnutí napadeného touto žalobou jasně vyplývá, že žalovaná se zabývala předmětnou otázkou opakovaně. Argumentace žalované uvedená v napadeném rozhodnutí, že se u žalobce situace od minulého rozhodnutí nezměnila, je podle názoru soudu v souladu se zásadami logiky. Vzhledem k tomu, že žalobce nemá v ČR ani adresu možného pobytu a ani dostatečné finanční prostředky, nepřipadá v úvahu uložení zvláštního opatření ani podle písm. a), ani podle písm. b) § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ohledně splnění podmínek zajištění soud souhlasí s názorem žalované, že je zde nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. To vyplývá z chování žalobce, který bez cestovního dokladu a bez pobytového oprávnění cestoval na území ČR v úkrytu v nákladním prostoru vozidla, i z jeho pozdějšího vyjádření, kdy uvedl, že se nechce vrátit do svého domovského státu. Žalovaná tedy dostatečně odůvodnila neuložení mírnějších opatření podle § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla ke správnému závěru, že v daném případě je nutné použít institut zajištění. Žalobci nic nebránilo, aby tyto závěry jakkoli zpochybnil a uvedl podmínky jakého konkrétního „*mírnějšího a hospodárnějšího opatření*“ v jeho případě byly dány.

Žalobce namítal, že doba, o kterou je jeho zajištění prodlouženo, je příliš dlouhá a že to má za následek nezákonnost rozhodnutí. Tato námitka není důvodná, neboť účinná právní úprava poskytuje zajištěnému cizinci dostatečnou právní ochranu, když je podle § 129a zákona o pobytu cizinců oprávněn v pravidelných intervalech iniciovat přezkoumání trvání podmínek zajištění formou žádosti o propuštění. Je-li o této žádosti rozhodnuto negativně, je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví, o které je soud povinen rozhodnout ve lhůtě sedmi dnů. O možnosti podat žádost o propuštění byl žalobce v napadeném rozhodnutí poučen. Na rozdíl od dřívějšího způsobu ochrany, kdy řízení ve věcech prostředků ochrany práv cizinců podle § 200o až § 200u zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v dřívějším znění pravidelně trvala dva a více měsíců, jsou žádosti o propuštění vyřizovány policií v krátkém časovém horizontu (stejně jako případný soudní přezkum) a reálně umožňují zadrženému cizinci bránit se proti trvajícím zajištění v případech, kdy již nejsou nadále splněny jeho podmínky. Zároveň policie z úřední povinnosti po celou dobu zajištění cizince zkoumá, zda důvody zajištění trvají. Žalobce byl dosud zajištěn po dobu 90 dní, přičemž tato doba byla napadeným rozhodnutím prodloužena o dalších 90 dní. V případě, že budou

po celou tuto dobu trvat důvody zajištění žalobce a nebude-li dříve realizováno správní vyhoštění, stanovil správní orgán maximální délku doby zajištění na 180 dní, což je v souladu s § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Ohledně přijatelnosti vyhoštění do Irácké republiky soud uvádí, že správní orgán postupoval správně, když vycházel ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra (OAMP), které uvádí, že vycestování cizince je možné. Ostatně sám žalobce v žalobě připouští, že uskupení Islámský stát ovládá pouze část území jeho domovského státu a na zbylé části tedy nadále vykonává faktickou moc vláda Irácké republiky.

Dále soud uvádí, že je pravdou, že zajištění za účelem vyhoštění představuje krajní prostředek pro realizaci vyhoštění. Je proto vždy na místě vážit provedení mírnějšího opatření a to co možná nejdůsledněji. V daném případě však žalovaná zmíněnou úvahu neopomněla soud se s jejími názory a adekvátnosti zajištění žalobce plně ztotožnil. Zcela v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 21. 3. 2012, čj. 1 As 11/2012 - 74, a ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011 – 51) zároveň žalovaná promítla svou úvahu do odůvodnění napadeného rozhodnutí. Vzhledem k obsahu správního spisového materiálu soud konstatuje, že rozhodnutí správního orgánu vycházelo ze zjištěného skutkového stavu, který je doložen ve správním spise a z něhož vyplývá, že v daném případě byly dány důvody pro zajištění žalobce.

Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení správního orgánu, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 8. prosince 2015

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová